

Gebroken lijf weer heel gedanst

DANS 172 SUGGESTIES AAN EEN LICHAAM

★★★★★

LeineRoebana speelt met de invloed van de geest op het lichaam.

BREDA *'I feel nice, like sugar and spice. So nice, so nice, I got you.'* Als James Brown uiteindelijk met zijn swingende *I feel good*-lyric door de speakers schalt, is haar lichaam weer helemaal zichzelf, één en al dans, in brokken en flarden, maar met een onstuitbare drang en flow. Heather Ware, onbetwiste blikvanger in *172 suggesties aan een lichaam* van LeineRoebana, danst de bezieling weer terug in haar verstoorde ledematen, die ze eerder in de voorstelling alleen maar rationeel aanspreken en aanmoedigen. Het is in al zijn uitbundigheid een ontroerend moment.

De nieuwe productie van het choreografenduo LeineRoebana is geïnspireerd op de plotselinge fysieke uitval die Andrea Leine ruim een jaar gele-

den overkwam en die ze overwon door niet alleen te doen (oefenen, oefenen, oefenen) maar ook te denken: *'I think my body, I think thus it will move'*, zegt Ware in een prachtig weerbarstige, bijna schizofrene monoloog. Vanuit de vaak achteloos veronderstelde tegenstelling tussen lichaam en geest – die met name dansers ten stelligste weerspreken – zijn de aloude thema's vrijheid-controle, natuur-techniek, *Kopf und Bauch* vervolgens verder geëxploreerd.

De dansers verplaatsen zich onder een nogal plumpe hemel van buizen en draden. Deze suggereren zenuwen, die de connectie tussen hersenen en lichaam mogelijk maken, maar lijken ook de complexe bedrading van een technologisch hoogstandje.

Herhaaldelijk steken de dansers en masse slingerend op handen en voeten het toneel over. Aap, mens, robot: tussen deze evolutionaire ijkpunten, en te midden van haar vijf collega's, vindt Ware's transformatie plaats.

In het ongeunstelde Arcadia danst iedereen naar hartelust 'waar je niet wordt geacht te dansen'. Opvallend

zijn de vele breakdanceposes, een soepele taal van bewegingen en stops, van oprichten en vallen, die hier wonderwel past. Vooral de lange Erik Bos, stagiair nog, laat de lucht waaien met zijn *headspins*.

Toch vertoont alle licht- en luchtigheid van meet af aan kleine barstjes. Een man tilt nadenkend zijn been op. Een vrouw formuleert gebrekkelijk een

'172 suggesties' is geënt op een lichamelijke uitval van Andrea Leine, een jaar terug

contactadvertentie die alle voorboden van miscommunicatie in zich draagt. De Griekse mythe van de spontane satyr Marsyas die in een duel verliest van de beheerste god Apollo – oorspronkelijk beiden musici, bij LeineRoebana voorgesteld als dansers – brengt het Arcadia verder in gevaar. En Ware, die zakt iets te vaak door haar knieën, zoals ook andere lichaamsdelen hun eigen gang lijken te gaan.

De dreiging – ook aanwezig in de meeslepende elektronica van Siegfried Rössert en Ulrich Müller – komt tot uitbarsting in volledige stilte, waarin ook Ware's motoriek zwijgt. Leine en Roebana laten het Dionysische (het ondoordachte) triomferen, maar niet zonder het Apollinische (het doordachte). De dansers hergroeperen zich in strakke formaties. Met een ijzeren wil en discipline zoekt Ware op aanwijzing van collega Tim Persent, die sommen en woorden roept, naar bewegingen. Naar fysieke antwoorden, naar een richting voor de gedesorïenteerde en in zichzelf gekeerde trillingen van hooguit haar huid.

De '172 suggesties' – een groots maar ook beperkt aantal, willekeurig en absurd – ontstijgen het persoonlijke drama. Deze choreografie viert de fijnmazigheid en meerledigheid van alle beweging en dans in het bijzonder.

Mirjam van der Linden

172 suggesties aan een lichaam door LeineRoebana. Choreografie: Andrea Leine en Harijono Roebana. 6/2, Chassé Theater, Breda. Tournee.